

kunnet beklage mig over den Skæbne, der lod mig fødes i det Land, hvor Præstens Søn Adam engang i Tidernes Morgen giftede sig med Degnens Datter Eva og efterhaanden opfyldte Jorden med to Millioner Sideniusser. Og dog! Først nu, naar jeg ser tilbage paa de forløbne Aar, føler jeg, at en Skytsaand har fulgt mig gennem Livet. Skønt jeg mangen en Gang har været paa Vildspor, og skønt jeg ofte har grebet fejl og jaget efter uægte Glimmer, saa staar jeg nu med Sejrens Guldæble i min Haand: dig og din Kærlighed. Jeg indser det nu meget godt, at det ikke er min egen Vilje eller min egen Forstand, men et lykkeligt Instinkt jeg kan takke for mit Held. Min Fortjeneste indskrænker sig til, at jeg fulgte dets Indskydelser.

Jeg føler Trang til endnu engang, inden jeg gaar til Ro, at indeslutte dig i mine Tanker og takke dig. *Du* var min gode Skytsaand fra den Dag, jeg første Gang betraadte dine Forældres Hus, det vil sige fra den Dag, der betegner det store Vendepunkt i mit Liv. Hvad jeg forleden ikke kunde komme over at sige, da jeg sad Ansigt til Ansigt med dig og du bad mig derom, det tilhvisker jeg dig nu i denne stille Nattetime, mens jeg kysser dine Hænder, dine Øjne og din Mund: Jeg — elsker — dig.«

Brevet havde en Efterskrift, der lød:

»Det er dog en Pokkers Tid, det tager med